

မိမိး တို့နှစ်ဦးကြားမှာ

■ ခဲ စား မှု စာ စု မှာ ■

စာရေးသူရဲ့ ဝန်ခံချက်

‘တို့ နှစ်ဦးကြားမှာ’ ဆိုတဲ့ ဒီခံစားမှု စာစုလေးတွေက ကျွန်မ အယ်ဒီတာချုပ်အဖြစ် တာဝန်ယူဆောင်ရွက်တဲ့ ယဉ်ကျေးလိမ္မာဓမ္မရသကလေးဂျာနယ်မှာ ဖော်ပြပါရှိပြီးတဲ့ စာမူလေးတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဂျာနယ်စဦးကာလတွေမှာ အပတ်စဉ် ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပြီး ပရိတ်သတ်အားပေးမှုလည်း ရခဲ့ဖူးတယ်လို့ ပြောရမှာ ပါ။

စာမူ အပတ်စဉ်ရေးသားနိုင်ဖို့ နဲ့ ရေးသားတဲ့ စာမူဟာလည်း ဂျာနယ်ဖတ်ကလေးပရိတ်သတ်နဲ့ သူဝန်းကျင် (မိဘ၊ မောင်နှမ၊ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်း၊ ဆရာ ဆရာမ၊ သူငယ်ချင်း စသဖြင့်)အတွက် သက်ဆိုင်တဲ့ အကြောင်းအရာလေးများ ဖြစ်ဖို့ ကျွန်မ တော်တော် အားစိုက်ရေးသားခဲ့ရတာပါ။

ကလေးတစ်ယောက် (လူငယ်တစ်ယောက်)နဲ့ သူဝန်းကျင်ကြားမှာ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့ ခံစားမှုအားလုံးအတွက် ရည်ရွယ်ရေးသားဖြစ်ခဲ့တာ မို့လည်း ခေါင်းစဉ်ကို ‘တို့ နှစ်ဦးကြားမှာ’ လို့ အမည်တစ်မျိုးတည်းပေးပြီး အပတ်စဉ်ရေးဖြစ်ခဲ့တာပါ။

ကျွန်မတို့ အားလုံးက ငယ်ရာက ကြီးလာသူများ မို့ ကိုယ်ကြုံတွေ့ ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရတဲ့ ခံစားမှုလေးတွေကို ပြန်တွေးကြည့်ရင် မှတ်မိစရာလေးတွေ ဖြစ်နေပါတယ်။ ထို့အတူပဲ ကိုယ် နာကျင်ခဲ့ရတာ၊ ကိုယ် ပျော်ရွှင်ခဲ့

ရတာ၊ ကိုယ် ကျိတ်ခံခဲ့ရတာ စတဲ့ ကိုယ်ခံစားရတာတွေ၊ ကိုယ် ထပ်တူ ကျ နားလည်ခဲ့တာတွေ ... အားလုံး အားလုံးကို ပြန်တွေးကြည့်မယ်ဆို ရုပ်ရှင်ပြကွက်တွေလိုပဲ တဖျတ်ဖျတ်နဲ့ မြင်ယောင်လို့ နေဆဲပါ။

ဒီလို မြင်ယောင်မိတဲ့ အချိန်တွေမှာ ဘာကိုပြန်တွေးမိသလဲဆိုတော့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ကြားမှာ နားမည်မှု လွဲခဲ့တဲ့ အနေအထား တွေကို ပြန်တွေးမိပါတယ်။ တချို့သောအရာတွေက ဖြေရှင်းဖြစ်ခဲ့တယ် ၊ တချို့သောအရာတွေက မဖြေရှင်းဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ တချို့က ဖြေရှင်းဖို့ ခက်ခဲ ခဲ့ပါတယ်။ တချို့က ဖြေရှင်းဖို့ မရဲခဲ့ဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ပဲ ခံရခက်တဲ့ ဝေဒနာ တွေနဲ့ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦးကြားမှာ ခိုးလိုဗုလုလေးတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတာ ဘယ် မှာ စိတ်သက်သာခဲ့လို့ လဲနော်။ ဒီခံစားမှုတွေအားလုံးကို ‘တို့ နှစ်ဦးကြား မှာ ’ ခံစားမှု စာစုတွေအဖြစ် သီကုံးလိုက်မိတာပါပဲ။

တကယ်တော့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ကြားမှာ လွဲတတ်တဲ့ အ လွဲလေးတွေ မဖြစ်ခဲ့ကြရင်၊ ဖြစ်ခဲ့ရင်လည်း ဖြေရှင်းခွင့်ရရင်၊ နားလည် မှုတွေရပြီး ပျော်စရာကြီးနေမှာ ပါ။ အထူးသဖြင့် ကလေးတွေကို ပျော် စေချင်တယ်။ သူတို့ ခံစားမှုလေးတွေကို နားလည်ပေး စေချင်ပါတယ်။

ဒီ စိတ်ခံစားချက်နဲ့ ဒီ ‘တို့ နှစ်ဦးကြားမှာ ’ ဆိုတဲ့ ခံစားမှုစာစုလေးကို ရေးဖြစ်ခဲ့တာပါ။

ဒီစာစုလေးကို ဖတ်မိတဲ့ သူတိုင်း တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦးကြား ဘယ်လိုအ လွဲတွေ ရှိတတ်တယ်ဆိုတာ နားလည်စွာ ခံစားသိမြင် ပေးနိုင်ခဲ့မယ်ဆိုရ င် ကျွန်မပြောလိုက်ချင်ပါတယ် ... တကယ်ပါ ... ကျွန်မ သိပ်ကို ပျော်မိ မှာ ပါ။

ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိတဲ့ သူတွေကို တန်ဖိုးထား ချစ်ခင်တတ်ပါ စေလို့ ဆန္ဒပြုလျက်။

ချစ်ခြင်းအားဖြင့်
မိမိ

တို့ နှစ်ဦးကြားမှာ (၁)

"တစ်ခါတစ်လေတော့လည်း အစိမ်းသက်သက် လူနှစ်ဦးကြားမှာ ချက်ချင်းလို မေတ္တာအကြည်ဓာတ်လေး ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ဒီမေတ္တာဓာတ်ဟာ အကြောင်းမဲ့တော့ မဟုတ်ဘူး ။

မေတ္တာဓာတ်ကို နိုးဆော်တဲ့ နောက်ခံအကြောင်းတရားလေးတွေတော့ ရှိတာပေါ့။ တော်တော်များများ ဖြစ်ဖူးကြမှာ ပါ။ ဘာမှ လည်း ပတ်ပတ်သက်သက် ရှိလှတယ်မဟုတ်ဘဲ တခြားသူတစ်ယောက်အပေါ်ကို စာနာသနားတဲ့ ကရုဏာစိတ် ပေါ်မိတတ်တယ် ဆိုတာမျိုး..."

“တစ်ခါတလေတော့လည်း အစိမ်းသက်သက် လူ့နှစ်
ဦးကြားမှာ ချက်ချင်းလို့ မေတ္တာအကြည် ဓာတ်လေး ဖြစ်
တတ်ပါတယ်။ ဒီမေတ္တာဓာတ်ဟာ အကြောင်းမဲ့တော့
မဟုတ်ဘူး။

မေတ္တာဓာတ်ကိုနှိုးဆော်တဲ့ နောက်ခံအကြောင်း
တရားလေးတွေတော့ ရှိတာပေါ့။ တော်တော်များများ
ဖြစ်ဖူးကြမှာပါ။ ဘာမှလည်း ပတ်ပတ်သက်သက် ရှိလှ
တယ်မဟုတ်ဘဲ တခြားသူတစ်ယောက်အပေါ်ကို ဓာနာ
သနားတဲ့ ကရုဏာစိတ် ပေါ်မိတတ်တယ် ဆိုတာမျိုး...”

ရှုတင်ကိုသာထွက်လာရတယ် စိတ်က အဆင်မပြေဘူး။ အိမ်မှာ
သားနဲ့ ဝိရောဓိဖြစ်လာတဲ့ ကိစ္စက ရင်ထဲမှာ အစိုင်အခဲတစ်ခု ဖြစ်နေတ

ယ်။ ရိုက်ကွင်းပေါ်ရောက်တော့လည်း စိတ်ထဲက မနည်း mood သွင်း
နေရပေမယ့် ဒီကောင့်ကို မကျေနပ်တဲ့ စိတ်က အခြေခံရှိနေတော့ ခဏ
ခဏ အမှားအယွင်းတွေ ဖြစ်နေတယ်။

မင်းသားကတောင် "အစ်ကိုကြီး ဒီနေ့ ဘာဖြစ်နေလဲ" လို့ အမေးခံရ
တဲ့ အထိပဲ။ ဝါရင့်ဒါရိုက်တာကြီးဖြစ်ပြီး သိက္ခာကျရတယ်ကွာ။ တောက်
... ခက်တယ်။ မိဘက အစစအရာရာ အဆင်ပြေ ပြည့်စုံအောင် ဖန်တီး
ပေးထားပြန်တော့ ဘဝအကြောင်းနားမလည်ဘူး။ ဆန် ဘယ်ကရလဲ။
ဆန်အိတ်ထဲက ဆိုတဲ့ အဖြစ်။ ဒါရိုက်တာ မာန်ဇော်ရဲ့ သားဆိုတဲ့ ဂုဏ်
အရှိန်နဲ့ ဒီကောင်က တလွင့်လွင့်။

"ဆယ်တန်းဖြေဖို့ စိတ်မပါတော့ဘူး။ စီးရီးထုတ်ဖို့ ပဲ စိတ်ဝင်စားတ
ယ်။ သားခေါင်းထဲမှာ ဂီတပဲ ရှိတယ်" တဲ့ ။

ဒင်းမို့ ပြောထွက်ရဲတယ်။ စိတ်ရှိတိုင်း နားရင်းကြီး လှိမ့်အုပ်လိုက်ရ
အသက်တောင် ဘယ်နားက ထွက်သွားမှန်းမသိ ဖြစ်သွားတော့မယ်။
လောကကြီးမှာ လျှောက်ရမယ့် ဘဝခရီးအရှည်ကြီးအတွက် ပညာဆိုတဲ့
အရည်အချင်းတစ်ခုတော့ ပိုင်ဆိုင်ထားရမှာ ပေါ့။ ပြီးမှ သူလုပ်ချင်ရာလု
ပ်လေ။ မိဘက တားမတဲ့ လား။ ဒီအသက်အရွယ်ထိ မရှိဆိုတဲ့ စကားတ
စ်ခွန်းမျှ ဒီကောင်မကြားဖူးလို့ လူပါးဝနေတာ ဟွန်း။

ဒီကောင့်ကို မကျေနပ်တဲ့ စိတ်ကြောင့် လား မသိဘူး။ ရိုက်ကွင်းပေါ်
မှာ ဒီကောင့်အရွယ် မရှိတရှိကောင်းလေးတစ်ယောက်ကို သတိထားမိ
နေတယ်။ ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီကလေး ပြေးပြေးလွှားလွှား လုပ်
ပေးနေတာလေးတွေကို လိုက်ငေးကြည့်နေမိရင်း ရင်ထဲမှာ အသက်ရှူ
ကျပ်လာသလိုပဲ။ သားရယ် .. မင်းနဲ့ ရွယ်တူကလေးတွေ ဘဝကို ခက်ခ
က်ခဲခဲ ဖြတ်သန်းနေကြတယ်နော်။ မင်း ဒါတွေကို မသိပါဘူးကွာ ခက်

အဖေက ပညာရအောင် လိုက်သွားဆိုလို့ သာ လိုက်လာရတာ။ ဒီနေ့ အဖေဖျားနေလို့ ရိုက်ကွင်းကို ပါမလာတော့ စိတ်ထဲမှာ အားငယ်သလိုပဲ ။ ဒီကြားထဲ ဒါရိုက်တာကြီးက "ဟိုချာတိတ်က ဘာလဲ"လို့ လှမ်းမေးလိုက်တော့ လန့်ပြီးတောင် တုန်သွားတယ်။ ဘေးနားက မှန်ထိုးနေတဲ့ ဦးလေးက "ကိုချစ်ခင် သားလေ ... ပညာသင်လေး" လို့ ရယ်ပြီးဝင်ပြောမှ ဒါရိုက်တာကြီးက ဘာမှ မပြောတော့တာ။

အဖေကတော့ ရိုက်ကွင်းပေါ်မှာ လုပ်သက်ကြာပြီဆိုတော့ အကုန်လုံးနဲ့ ခင်ပါတယ်။ အဖေ့အလုပ်က နာမည်တပ်ရတော့ခက်သား။ စက်အဖွဲ့ကလို့ပဲ နာမ်စားတပ်ရမယ်ထင်ပါရဲ့ ။ မီးထိုး၊ မှန်ထိုး၊ ပစ္စည်းသယ်၊ အထွေထွေ အစုံလုပ်ရတာပေါ့။ အဖေ့လုပ်အားခက မနက် ၆ နာရီကနေ ည ၆ နာရီအထိ တစ်ဂျူတီ ၈၀၀၀ ရတယ်။ မဆိုးဘူးပေါ့နော်။

ဒါပေမဲ့ မိသားစုများ တော့လည်း ရေထဲ ကျောက်ခဲပစ်ချတာကမှ ပလုံခနဲမြည်ဦးမယ်။ ကျွန်တော်က အကြီးဆုံးဆိုတော့ အရွယ်လေးရလာတာနဲ့ အဖေနဲ့ အမေက ဒီလောကထဲကို ဆွဲသွင်းချင်နေကြပြီ။ ကျွန်တော်က စာပဲသင်ချင်တာ။ အခြေအနေက မပေးတော့လည်း ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲလေ။ အားပါး .. ဆာလိုက်တာ။ ဒီနေ့မှ ရှုတင်ထမင်းကလည်း တော်တော်နောက်ကျတယ်။ အားလုံးကျွတ်စိ ကျွတ်စိ ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။

။

သရုပ်ဆောင်တွေက တော်ပါသေးတယ်။ ရိုက်တဲ့ အခန်းက လူမမာကို စားစရာသောက်စရာတွေနဲ့ သတင်းလာမေးတဲ့ အခန်း ရိုက်တာဆို

တော့ ရိုက်လို့ လည်း ပြီးရော အဲဒီအစားအသောက်တွေ ဝိုင်းစားနေကြတာနဲ့ ဆာမယ် မထင်ပါဘူး။ တကယ်တမ်း သေအောင် ဆာကုန်တာက စက်အဖွဲ့တွေ။

ဇာတ်ဝင်ခန်းမှာ ဟန်ပြအဖြစ်ပါတဲ့ ကြေးအိုးခွက်ကြီးလည်း ဒါရိုက်တာကြီးထိုင်နေတဲ့ အခန်းထဲ ရှောင်မန်နေဂျာကြီးက အလိုက်တသိ သယ်ပေးသွားပြီ။ သူ့ဆရာ ဆာနေမှာ စိုးလို့ မျက်နှာလုပ်ပြီး တိုက်တာနေမှာ ပေါ့။ ကြေးအိုးအကြောင်းတွေးလိုက်တော့ ဗိုက်ထဲက ဂွီခနဲတောင် မြည်လာသလိုပဲ။ ဆာလိုက်တာဗျာ။

"ချာတိတ် ... မင်းကို ဦးမာန်ဇော်ခေါ်နေတယ်" တဲ့ ။

ဇာတ်ပို့အစ်မကြီးက လာပြောနေတယ်။ မရဲတရဲနဲ့ ပဲ ဒါရိုက်တာ အခန်းထဲ ဝင်လာမိပေမယ့် ဘာလို့ ခေါ်မှန်း မသိဘူး။ ကျွန်တော် ဘာအမှားအယွင်းမှ လည်း မလုပ်မိဘူးထင်တာပဲ။

"ဦး ခေါ်တယ်ဆိုလို့ "

"အေး...ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီမှာ ထိုင်...ရော့ စား"

ကြေးအိုးပန်းကန်ကြီး ကျွန်တော့်ဘက် တွန်းပေးပြီး စားခိုင်းနေတာဗျာ။ ပွတာပဲ။ ဘာလို့ စားခိုင်းမှန်း တွေးမနေတော့ဘူး။ ဆာလွန်းလို့ လူကတုန်တောင်တုန်နေတဲ့ ဟာ။ ဆွဲတာပေါ့ အပီပဲ။ အားပါးပါး... ကောင်းလိုက်တဲ့ ကြေးအိုးဗျာ။ ဘယ်လိုအရာသာရှိမှန်း မသိဘူး။ အေးလေ ကြေးအိုးကလည်း မစားရတာတောင် ကြာပေါ့ဟာကို။

တို့ နှစ်ဦးကြားမှာ (၂)

"တစ်ယောက်ကတစ်ယောက်ကို ကိုယ်ချင်းစာစိတ်လေးနဲ့ စာနာနားလည်မှုပေးလိုက်တဲ့ အခါမှာ ဘယ်လောက်ကျေနပ်ပျော်ရွှင်ဖို့ ကောင်းတယ်ဆိုတာ ခံစားဖူးကြမယ်ထင်ပါတယ်။ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ဟာ အသက်အရွယ်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။

ပညာဉာဏ် အဆင့်အတန်းနဲ့ မဆိုင်ဘူး။

ငွေကြေး၊ ဥစ္စာဓနနဲ့ လည်း မဆိုင်ဘူး။

နူးညံ့တဲ့ စိတ်ခံစားချက်သက်သက်ရယ်ပါ။

ကိုယ်ချင်းစာစိတ်လေးနဲ့ ဖေးမတတ်မယ်ဆိုရင် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ပိုချစ်တတ်လာမယ်။ လောကကြီးသာယာလာမယ်ဆိုတာ သေချာပါတယ်"

“တစ်ယောက်ကတစ်ယောက်ကို ကိုယ်ချင်းစာ စိတ်
လေးနဲ့စာနာနားလည်ပေးလိုက်တဲ့အခါမှာ တယ်လောက်
ကျေနပ်ပျော်ရွှင်ဖို့၊ ကောင်းတယ်ဆိုတာ ခံစားဖူးကြမယ်
ထင်ပါတယ်။ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ဟာ အသက်အရွယ်နဲ့
မဆိုင်ဘူး။

ပညာဉာဏ် အဆင့်အတန်းနဲ့ မဆိုင်ဘူး။

ငွေကြေး၊ ဥစ္စာနေနဲ့လည်း မဆိုင်ဘူး။

မူးညံ့တဲ့ စိတ်ခံစားချက်သက်သက်ရယ်ပါ။

ကိုယ်ချင်းစာစိတ်လေးနဲ့၊ ပေးမတတ်မယ်ဆိုရင် တစ်
ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပို့ချစိတ်ဝင်လာမယ်။ လောကကြီး
သာယာလာမယ်ဆိုတာ သေချာပါတယ်”

“စိုးစိုးမြင့် စာအုပ်ဝယ်လာပြန်ပြီ” တဲ့ ။

ဒီသတင်းကို ကြားလိုက်ရတဲ့ အချိန်မှာ ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲဖြစ်သွားတယ်။ စိုးစိုးမြင့်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သေချာတာပေါ့။ သူ့ဘေးမှာ တ

ချို့တလေတောင် ဝိုင်းနေကြပြီ။

တောက်...တကယ်စိတ်တိုတယ်ကွာ။ ဒီအော်တိုစာအုပ်ကို ဘယ်သူကများ တီထွင်လိုက်ပါလိမ့်။ ဒီနှစ် ကျောင်းစစဖွင့်ချင်းမှာ ပဲ ဒီစာအုပ်ကတအားကို ခေတ်စားနေတော့တာပဲ။ ဈေးကလည်း မသေးဘူး။ တစ်အုပ်ကို နှစ်ထောင်ဆိုလားပဲ။ စာအုပ်ထဲမှာ ရေးဖို့ ဆံ့တာကလည်း ဆယ့်ငါးယောက်လောက်ပဲဆံ့တာ။ မေးထားတာလေးတွေက ပျော်စရာလေးတွေ။ ကိုယ့်အချစ်ဆုံးက ဘယ်သူလဲ။ အမုန်းဆုံးသူက ဘယ်သူလဲတို့။ အကြိုက်ဆုံး အစားအစာက ဘာလဲ တို့ ပေါ့။

သိတယ်မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့ ကလည်း ဒါမျိုးဆို သိပ်ဖြေချင်ကြတာလေ။ အတန်းထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက်ရေးပြီဆိုရင် သူ ဘာရေးလိုက်လဲ၊ သူဘာပြောလိုက်လဲဆိုတာ ကျန်တဲ့ သူတွေက အရမ်းသိချင်ကြတာ။ တစ်ယောက်ရေးတာကို အားလုံးက ဝိုင်းဖတ်ပြီး ဟားကြ ပျော်ကြနဲ့ ပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ မပျော်နိုင်ပါဘူး။ အခုချိန်ထိ ကျွန်တော့်ကို အော်တိုရေးခိုင်းတဲ့ သူ တစ်ယောက်မျှ မရှိသေးတာ တော်တော်စိတ်ညစ်စရာကောင်းတာပဲ။ ကျွန်တော် တော်တော်အောက်နေပြီ။ အတန်းထဲမှာ ဒီစာအုပ်ကို တစ်ယောက်ယောက်က ဝယ် လာပြီဆို ဘယ်သူတွေ ရေးပေးရမှာ လဲဆိုတာ အားလုံးက ရင်ခုန်ကြတာပဲ။ ဒီထဲမှာ ကျွန်တော်လည်း ပါတာပဲ။ ဟိုကောင် အောင်မျိုးဇော်ဆိုရင် အော်တိုမှန်သမျှ သူရေးခွင့်ရတယ်။ ကောင်မလေးတွေဆို ပိုတောင်ဆိုးသေးတယ်။ သူမှ သူ။

အင်းပေါ့လေ။ ဒီကောင်ကချောတော့ လူချစ်လူခင်များမှာ ပေါ့။ ဘယ်သူပဲဝယ်လာလာ ကျွန်တော့်ကို မရေးခိုင်းကြဘဲ ကျော်ကျော်သွားကြတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပယ်ခံဘဝ ရောက်နေသလိုပဲဗျာ။ ကျောင်းတ

က်ရတာ ရှက်တောင် လာပြီ။ ဖြစ်နိုင်ရင် တက်ကို မတက်ချင်တော့တာ။

အရေးထဲ ဟိုကောင်ရဲမင်းက "မင်းက နှုတ်ခမ်းမွေးတွေပေါက်နေတာကိုး၊ ဘယ်သူက အော်တိုရေးခိုင်းမှာ လဲ" တဲ့ ။ ဘာဆိုလို့ လဲဗျာ... နော်။

တောက်...ဒီနှုတ်ခမ်းမွေကလည်း သူများ တွေတောင် မပေါက်သေးဘူး။ ငါ့ကျမှ အစောကြီး လာပေါက်နေရတယ်လို့ ကွာ။ ရိတ်ပစ်လိုက်ရင် ကောင်းမလား။ ရိတ်ရအောင်ကလည်း ရေးတေးတေးရှိသေးတာ ။ ဘယ်လိုရိတ်ရပါ။ ဟာကွာ... အရမ်းစိတ်ရှုပ် လာပြီ။ ဘာလုပ်ရရင် ကောင်းမလဲ။

မေမေ့ဆီက ပိုက်ဆံရရချင်းပဲ အော်တိုစာအုပ် အပြေးအလွှားသွားဝယ်ဖြစ်တယ်။ တော်သေးတာပေါ့။ ဆိုင်မှာ တစ်အုပ်ပဲ ကျန်တော့တာ။ အချိန်မီလို့ ။

မနက်တုန်းက မေမေ့ကို ပိုက်ဆံနှစ်ထောင်ပေးပါလို့ တောင်းတော့ မေမေက "မုန့်ဖိုး ပေးပြီးသားလေ" လို့ ပြန်ပြောနေသေးတာ။ ကျွန်တော်က ဒီစာအုပ်ဝယ်ချင်လို့ ပါဆိုတဲ့ အကြောင်းကို သေသေချာချာလေး ပြောပြလိုက်တော့မှ မေမေက ရယ်လိုက်တာလေ။ ပိုက်ဆံပေးရင်းနဲ့ လည်း ပြောသေးတယ်။ "သားသူငယ်ချင်း အော်တိုရေးပြီးသွားရင်လည်း မေမေ့ကို ပြဦးနော်၊ မေမေဖတ်ကြည့်ချင်လို့ " တဲ့လေ။

မေမေက အဲလိုချစ်ဖို့ ကောင်းတာ။ ကျွန်တော် ဘာပြောပြော နားလ

ည်မှု အရမ်းရှိတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ဒီလို မေမေတစ်ယောက်ရှိနေလို့ လည်း ကျွန်တော်တခြားသူတွေကို ကိုယ်ချင်းစာတတ်တာပေါ့။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း မင်းမင်း ခုတလော ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိတယ်။

ဒီကောင် ဒီအော်တိုစာအုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အရမ်းဖီလင်ဖြစ်နေတာ။ မင်းမင်းက ရုပ်မချောပေမယ့် အရမ်းချစ်စရာကောင်းတဲ့ သူငယ်ချင်းဗျ။ ကျွန်တော် ဒီကောင့်ကို အရမ်းခင်တယ်။ အတန်းထဲက အဖွဲ့တွေ ကျွန်တော့်ကို အော်တိုလာလာရေးခိုင်းရင် ကျွန်တော် အရမ်းနေရခက်တာပဲ။ မင်းမင်းနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ အတူထိုင်တာဗျာ။ သူ့ကျ မရေးခိုင်းဘဲ ကျွန်တော့်ကိုပဲ လာရေးခိုင်းနေတော့ သူဘယ်လို ခံစားရမလဲ... ကျွန်တော် နားလည်တာပေါ့။

ခုတလော ဒီကောင်အိမ်စာတွေလည်း လုပ်မလာဘူး။ ဆရာမ စာမေးရင်လည်း မရဘူးဆိုတာချည်းပဲ။ မနေ့ကဆို ကျောင်းတောင်မလာဘူး။ ဒီနေ့ရော လာပါ့မလားတောင် မသိဘူး။ ဟော ဟိုမှာ မင်းမင်း။ ဒီကောင့်အကြောင်းတွေ့နေတုန်း တွေ့လိုက်ရတာ အသက်ရှည်ဦးမယ်။

"မင်းမင်း ခဏနေပါဦးကွ၊ ငါ့ကို ဒါလေးရေးပေးပါဦး"

"ဘာလဲ"

"ငါ ဒီနေ့ မနက်မှ ဝယ်လာတာ၊ ငါ့အော်တိုစာအုပ်ထဲမှာ မင်းကို အရင်ဆုံးရေးခိုင်းချင်လို့ ၊

မင်းပြီးမှ တခြားလူတွေ အလှည့်ပေါ့ကွာ"

မင်းမင်း မျက်လုံးတွေ အရောင်ထွက်ကုန်တယ်။ ကျွန်တော်နောက် နေတာမဟုတ်မှန်းလည်း သိရော စာအုပ်ကို ဝမ်းသာအားရ လှမ်းယူပြီး

လွယ်အိတ်ထဲ ထိုးထည့်တယ်။ ပြီးတော့ "လာ အတန်းထဲ သွားရေးကြမယ်" ဆိုပြီး ရှေ့က တစ်ချိုးတည်း ထွက်သွားလိုက်တာ မြန်မှ မြန်ဗျာ။ ကျွန်တော်သိတယ်။ ဒီကောင် နေလို့ ကောင်းသွားပြီ။
